

een documentaire van

VINCENT DETOURS & DOMINIQUE HENRY

DEMAIN J'IRAI MIEUX

Axelle, Hugo, Kareem en Victor hebben kanker. Liefdevol gesteund door hun ouders en met de hulp van een medisch team dat even hartelijk als professioneel is doorstaan zij de beproevingen van de behandeling. Hun gevecht voert ons binnen in de wereld van geavanceerde geneesmiddelen, gesofisticeerde paardenmiddelen die wonderen verrichten, maar toch niet alles kunnen. **Morgen ben ik weer beter** volgt gedurende 18 maanden het verloop van de behandeling, van het stellen van de diagnose tot en met de effecten die de behandeling heeft op de verschillende facetten van het menselijk bestaan: de werking van het lichaam, de dood, het verzet, tederheid, de uitbundige spontaneïteit van kinderen...

Vincent Detours en Dominique Henry vermijden de valkuilen van het goedkoop sentiment in een gebalde en zeer informatieve documentaire die de situaties voor zichzelf laat spreken.

PERSMAP

NEED

NEED PRODUCTIONS
147, RUE SAINT-BERNARD
1060 BRUXELLES

TEL +32 2 534 40 57
FAX +32 2 534 75 74
NEED-PROD@SKYNET.BE

MORGEN ZIJN ZIJ WEER BETER

Morgen ben ik weer beter grijpt regelrecht naar de keel. De film laat je aangeslagen achter, maar wekt ook hoop door de brokjes humor die als sterretjes aan een duister firmament op lichten.

Het was op eieren lopen...

Jonge kankerpatiëntjes en hun naasten bijna twee jaar lang van dichtbij volgen zonder in drakerige pathetiek te vervallen, dat is geen sinecure. En toch zijn **Vincent Detours** en **Dominique Henry**, die al jarenlang samen audio- en filmdocumentaires maken, er in geslaagd alle klippen te omzeilen. Er is heel wat fijngevoeligheid nodig om de televisiekijker onder te dompelen in zo'n wrede werkelijkheid zonder dat die er ongemakkelijk van wordt, en vooral, zonder inbreuk te doen op de intimiteit van de gefilmde personen.

Morgen ben ik weer beter, dat voor het grootste deel gefilmd werd in de afdeling oncologie van het Brusselse Koningin Fabiola kinderspital, opent met een close up op twee wijd open ogen. Blauwe ogen. Blauw als het hoofddoek dat de kleine Axelle om haar kale schedel heeft geknoopt. Het meisje ondergaat een chemotherapie. Zij krijgt spuitjes en kreunt in stilte. Dan rolt een traan over haar wang. Pijn? Nee, angst. Ze is het kotsbeu.

Vervolgens wordt Victor voorgesteld, die een tumor heeft in de kleine hersenen. Het is niet zeker of hij zal genezen. Hier is het de mama die zit te huilen.

Kareem, de baby, snikt ook als er bloed getrokken wordt. Maar eens de beproeving doorstaan klapt hij in de handjes om mee te applaudisseren met de verpleegsters. Hij heeft een verdacht gezwel in de hersenen.

Hugo ook. Zijn moeder barst in tranen uit: "Voor een vrouw is het erger, en voor een moeder het allerergste. Je moet elke keer sterk zijn, je mag de armen niet laten hangen, je krijgt geen rust meer. Sinds ik moeder werd heb ik geen rust meer."

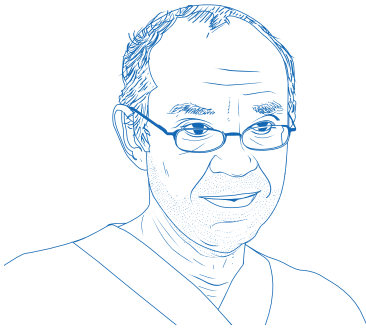
Het onderwerp van deze documentaire is keihard. Maar met hun humor maken de hoofdrolspelers het allemaal draaglijk. De jonge moeder van Hugo schreeuwt het uit als zij de raad krijgt haar kind in Parijs te laten verzorgen: «Vanaf nu haat ik alle mooiste steden van de wereld! En wat daarna? New York?»

Hoop

Je bent geneigd deze documentaire te omschrijven als een soort anti-*Grey's Anatomy*, of een anti-*Urgences*: in zijn – soms brute - rauwheid heeft deze film niets van de glamour van een "medical drama". Maar het zou verkeerd zijn te beweren dat er geen gelijkenissen zijn, al lijkt het een beetje misplaatst om hier te spreken van "casting", of "situations" of "dialogen", en toch...

De «personages» zijn nochtans buitengewoon. De ouders en de kinderen zijn ongelooflijk moedig en dokter Eric Sariban – die recht voor de raap en tegelijk teder is – heeft het charisma van een fictieheld. De dialogen zijn vaak kostelijk (De moeder, als zij het over de relatie met haar zontje heeft: «We staan vandaag veel dichter bij elkaar» - en het kind: «Ja, vooral ik!»), en de personages worden van dichtbij in alle details, maar discreet, in beeld gebracht. Ze hadden de signalen van verdriet en bezorgdheid die de ouders en de kinderen uitwisselen in close up kunnen vastleggen, en de scènes met een bevende off screen stem laten becommentariëren om het allemaal heel droevig te maken... Maar de filmmakers verkozen de dingen voor zichzelf te laten spreken en zichzelf weg te cijferen bij de opnamen.

Sommige situaties en scènes zijn ongelooflijk triestig. Uit andere ademt hoop, zelfs vreugde. Zoals de laatste, waarin Axelle, wier haar nu onder een verband zit, uitlegt dat zij desondanks aan gymnastiek doet, fietst en danst... en waarin dokter Sariban, alsof hij zich met haar wil meten, verklaart: "En nu stop ik met consultaties om mijn zandkasteel te gaan afwerken!" Heel aandoenlijk allemaal.

ERIC SARIBAN, EEN MAN UIT ÉÉN STUK

De dienstoverste van de oncologieafdeling van het universitair kinderziekenhuis Koningin Fabiola lijkt wel een personage uit een roman. Een rebelse dokter, menselijk en met veel gevoel voor humor. Hij is de rode draad in **Morgen ben ik weer beter**.

Recht tegenover zijn bureau – een klein bureau, want “het is een openbare kliniek” – hangt een kindertekening. Een huis, een boom, een zon, vogels, en een jongen, de pet diep over het hoofd getrokken. Onderschrift: Met mijn pet op ben ik een knappe kop! Professor Eric Sariban, die codirecteur is van de afdeling onco-pediatrie van het ziekenhuis, verduidelijkt: «Hij draagt een pet omdat hij kaal is door de chemotherapie.» Het schilderwerkje komt ook voor in een boek dat in 2004 op zijn initiatief gepubliceerd werd bij Robert Laffont: **Morgen ben ik weer beter**. Een collectief werkje dat bestaat uit tekeningen en schrijfsels van jonge patiëntjes. “Gesproken boeken” op papier gezet in de artisanale drukkerij van het ziekenhuis: «We moesten er echt iets mee doen. Het is een van de meest kostbare schatten in dit ziekenhuis!». Documentairemakers **Vincent Detours** en **Dominique Henry** hadden een film gemaakt over fotograaf Gaël Turine, die aan dit boek had meegewerkt. Zo kwamen zij vanzelf in contact met kanker-specialist Sariban.

Morgen ben ik weer beter moest de titel van een documentaire worden. Een film die bijna twee jaar lang het leven op “Afdeling 67 Onco” heeft gevolgd, waar dokter Sariban een soort gids is, een anker: hij is het die het slecht nieuws gaat vertellen, die goed nieuws verspreidt, begeleidt, geruststelt, vermant. «De dokters hier duldden geen inmenging van een camera in hun beroepspraktijk. Mij stoorde het helemaal niet. Noodgedwongen hebben de documentairemakers natuurlijk vooral mij gevolgd. Maar ik heb niets te verbergen, ik heb altijd gevonden dat iedereen mocht komen kijken naar wat zich afspeelt in een ziekenhuis dat met openbare middelen wordt gefinancierd.» Het boekje, de film: «Een jonge dokter gaat dit soort dingen niet doen. Hij zal nog niet genoeg ervaring hebben. Als ik zie dat het uitgerekend de jongere dokters zijn die zich met de camera in hun buurt het minst op hun gemak voelen... Maar aan het begin van mijn loopbaan zou ik het zelf zeker ook niet leuk gevonden hebben dat de fouten die ik tijdens mijn leertijd maakte gefilmd zouden worden, of dat de onnozelheden die ik aan de ouders vertelde opgenomen zouden worden. Vandaag ben ik in een stadium van mijn leven waarin ik denk dat het normaal is dat je anderen laat profiteren van mijn ervaring».

Als de dag om is...

Morgen ben ik weer beter toont ons een arts met lacherige ogen, atletisch gebouwd, vol humor en resoluut positief, hoewel zijn taak soms zwaar en hard is, bv. als hij een kind naar de andere oever moet begeleiden... «De mensen zeggen: 'Ik zou uw werk nooit kunnen doen!' Maar ikzelf denk: 'Ik het uwe ook niet...'» Het leed waarmee hij in aanraking komt of de menselijke drama's waarvan hij getuige is, kwellen hem niet. Eenmaal hij de deur achter zich heeft dichtgetrokken, is de dag voorbij. «Het zou ons achtervolgen als we wisten dat we niet alles gedaan hebben wat we moesten doen, als onze aanpak stuntelig geweest was... dat is wat echt ondermijnd zou zijn. Dagelijks met kanker omgaan, dat is niet zo moeilijk. Maar omgaan met de externe omstandigheden die zich aan ons opdringen, dát is moeilijk.» Het tekort aan verpleegsters onder ogen zien, bij voorbeeld, of de tragische diagnoses die je bij gebrek aan geschikte lokalen dan maar in de gang aan de mensen moet meedelen, of de bedden die men afschaft, uit vrees niet de nodige of vereiste kwaliteitsnormen te halen... «Ik deins er niet voor terug om daarvoor mijn nek uit te steken.» Eric Sariban is een rebel. Hij werd in 2001 door de medische raad van het ziekenhuis trouwens gedegradeerd na enkele krasse uitspraken over de financiering van het ziekenhuis, maar nadien weer in eer hersteld na een vonnis van de Raad van State. «Het is onduelbaar dat in een land als het onze zo weinig middelen worden vrijgemaakt voor een ziekte die, behalve ongevallen, de belangrijkste doo-soorzaak is bij kinderen.»

Off-screen kameraden

Recht door, dat is Sariban ook met zijn patiënten. Het noemt de dingen bij hun naam, zonder omwegen. «Als de mensen mij om informatie vragen, dat ga ik hen geen verkeerde informatie geven. Voor de families kan dat soms een schok zijn, maar alleen zo kunnen wij eenw klimaat van wederzijds vertrouwen scheppen. Zij weten dat alles gezegd is, en dat niets verzwegen werd.»

Aan de jongeren past hij zich aan. «Je moet soepeler zijn met een adolescent dan met een klein kind. Kinderen van vijf aanvaarden heel veel en zijn, tussen aanhalingstekens, 'gemakkelijk' om mee om te gaan. De grotere kinderen anticiperen veel meer, is het niet de dood, dan toch hoe zwaar de behandeling zal zijn en de gevolgen die zij zal hebben voor de veranderingen in de ontwikkeling van hun lichaam... De jongen van zes gaat kaal naar school. Hij ligt daar niet wakker van. In het slechtste geval zet hij een hoofddoek of een muts op en vindt dat best prima!»

Als hij de deur van zijn kantoor achter zich dicht trekt om les te gaan geven aan de universiteit (hij doceert aan de polytechnische faculteit en de faculteiten farmacie en geneeskunde), wijst Eric Sariban naar een affiche die aan zijn muur hangt. Een zwaarlijvige vrouwelijke punk met tatoeages op haar billen: zangeres Beth Ditto. «U vroeg mij hoe ik het volhoud, wat ik doe om niet door dit werk achtervolgd te worden? Wel, door naar optredens van groepen zoals Gossip te gaan, onder andere!» En hij begint over concerten waar hij met de makers van **Morgen ben ik weer beter** als off-screen kameraden naartoe wil gaan. Je kan oncoloog zijn en toch ook een rock-'n-roller zijn...

EEN REGISSEURSTANDEM

Met **Morgen ben ik weer beter** knopen **Vincent Detours** en **Dominique Henry** opnieuw aan bij het medische filmgenre. Hun bedoelingen achter het verhaal? Informeren, taboes doorbreken en hulde brengen aan buitengewone mensen.

Zij hebben samen al zes filmdocumentaires en twee radiodocumentaires op hun actief. Zij geloven dat één persoon alleen nooit de beste ideeën ter wereld kan hebben. En dat men slechte ideeën in de confrontatie met de ander opgeeft. Deze geadopteerde Belgen hebben allebei een wetenschappelijke opleiding genoten. **Vincent Detours** is doctor in de biologie en op dit ogenblik hoogleraar en onderzoeker in de bio-informatica en oncologie aan de Franstalige Vrije Universiteit van Brussel (ULB). **Dominique Henry** heeft ook biologie gestudeerd en is nadien aan het INSAS, een filmschool in Brussel, gaan leren hoe je met een camera moet omgaan. Het duo heeft, na aanvankelijk wetenschappelijke documentaires te hebben gemaakt, geleidelijk de blik verbreed en begon films te maken die niets meer met het wetenschappelijk domein te maken hadden, zoals *Mains d'œuvre* (2007), over de precare werkomstandigheden van Indische arbeiders. Met **Morgen ben ik weer beter** knopen zij terug aan bij de medische film.

Hoe voorkom je dat een film over zo'n moeilijk onderwerp als kanker bij kinderen, een 'tearjerker' wordt? Wat moet je doen om niet in pathetiek te vervallen?

Vincent Detours : Dokter Sariban vermijdt zelf alle pathos als hij met zijn patiënten praat. Ik denk ook dat de film medisch stevig onderbouwd is: er worden verschillende aspecten van de behandeling getoond vanuit verschillende standpunten: dat van de ouders, van de kinderen en van het verzorgend personeel. Pathos interesseert ons niet. Er zijn cineasten die gefascineerd zijn door leed en pijn en die er nog een flink pak bovenop doen. Dat getuigt van een gebrek aan vertrouwen in de toeschouwer, het wil zeggen dat je denkt dat de toeschouwer op eigen kracht niet de bedoeling of de intensiteit van een situatie zal snappen. Maar dat is overbodig. Hier moet niets worden toegevoegd aan wat er in het beeld te zien is: de situaties spreken voor zichzelf.

Hoe verliepen de opnamen in het ziekenhuis?

Dominique Henry : Die hebben lange tijd in beslag

genomen: van oktober 2006 tot maart 2008. Als wij dit alles hebben kunnen filmen, dan is dat dank zij dokter Sariban, die de deuren van de afdeling voor ons geopend heeft. In het begin was er al eens een zekere terughoudendheid bij de medische ploeg, maar na enkele weken was die verdwenen. Die terughoudendheid was zeer terecht: we gingen die mensen ten slotte filmen in hun dagelijks werk, dat zij in moeilijke omstandigheden verrichten. Maar tijdens de opnamen groeide geleidelijk het vertrouwen. Hetzelfde gebeurde met de ouders. Toen zij merkten dat wij niet zomaar snel even langs kwamen. We hebben veel met hen en met het medische team gepraat, een goede verstandhouding met hen opgebouwd. Wij zijn bijna alle dagen bij hen op bezoek geweest. Maar vanaf het ogenblik dat ik de camera aan zette kwamen zij overeen dat ik niet meer bestond.

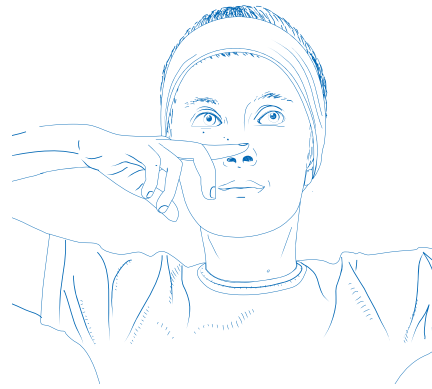
Welke boodschap wil u met deze film overbrengen?

Vincent Detours : Meer dan één. Meer nog dan de boodschap gaat het er ons om echte informatie te verstrekken. Wij willen dat de mensen een idee hebben hoe de dingen in hun werk gaan als een kind geconfronteerd wordt met een ernstige ziekte. Dat zij begrijpen hoe dat voor het kind, de familie, de dokters en verpleegsters gaat. Wij willen ook laten zien hoe kanker verzorgd wordt, en tonen dus verschillende soorten behandeling: de radiotherapie (bestraling), de chemotherapie... Na afloop kan iedereen de film op zijn eigen manier interpreteren. Ik vind dat het een moeilijke film is, maar hij geeft je al met al ook nieuwe kracht. De film confronteert je met échte problemen die je zullen helpen de eigen problemen te relativiseren...

Dominique Henry: Er is ook het gegeven dat er in het algemeen bij het publiek angst voor ernstige ziekten bestaat. Er bestaan enorm veel taboes en deze film moet er een aantal doorbreken. Veel ouders zien dat de mensen zich van hen afkeren als zij vertellen dat hun kind kanker heeft, omdat de mensen daar liever niet mee geconfronteerd worden en zij vaak niet weten hoe zij daarop moeten reageren.

Vincent Detours : Wij willen ook hulde brengen aan het verzorgend personeel, van wie wij heel erg onder de indruk zijn. Wij hebben mensen ontmoet die emotioneel erg betrokken zijn en ondertussen toch professioneel blijven.

AXELLE, HUGO, KAREEM & VICTOR

Axelle, 10 jaar oud, lijdt aan een medulloblastoom (een soort hersentumor). Zij werd geopereerd in het Erasmus Hospitaal en krijgt nu acht maal een chemo-kuur. Hoe meer de behandeling vordert, hoe ongeduldiger zij wordt. Zij weet alles over haar ziekte. Zij is de spuitjes, de eindeloze verzorging, de chemo waarvoor je niet mag bewegen, de medische onderzoeken, de pijnlijke maaltijden, het braken, het 's nachts gewekt worden om temperatuur te meten meer dan beu. Zij huilt twee, drie minuutjes uit in de armen van haar ouders, en lacht dan weer. Haar grote blauwe ogen verlichten de hele kamer.

Hugo, 5 jaar oud, lijdt ook aan een medulloblastoom. Zijn behandeling liep af in november 2006, maar hij herviel in maart 2007. Hij begint aan een nieuwe, krachtige, chemotherapie en moet daarvoor naar Parijs, waar hij drie maanden lang in een isolatiekamer zal moeten verblijven. Deze behandeling is hoogst toxisch en kan levensbedreigend zijn. Hugo zegt : «Ik weet niets van mijn ziekte» maar als kind van vijf heeft hij al heel goed begrepen dat hij zijn medicijnen stipt en zonder tegen te strubbelen moet nemen. De flauwe glimlach in zijn mondhoeken, zijn levensvreugde en zijn verlangen om « altijd te spelen » verzachten de kilte van zijn kamer.

Kareem, 15 maanden oud, lijdt aan een glioom op de oogzenuw. De tumor op de kruising van zijn oogzenuw heeft hem blind gemaakt. Hij zal opnieuw kunnen zien na afloop van een krachtige driedaagse chemotherapie. De verpleegsters zijn allemaal in de ban van zijn grote zwarte wimpers. Voor ze hem een spuitje toedienen laten ze hun vingerpopjes «Viens ma belle, viens ma gazelle» voor hem zingen. Na afloop geeft hij een daverend applaus.

Victor, 10 jaar oud, lijdt aan een medulloblastoom. Zijn behandeling begon met een radiotherapie gevolgd door een chemotherapie die, zoals voor Axelle, 14 tot 16 maanden moest duren. Victor komt graag naar het ziekenhuis omdat er daar zo goed voor hem gezorgd wordt. Door zijn ziekte zijn de banden met zijn broer Stanley en zijn ouders hechter geworden. «Voordien bleef ik alleen in mijn hoekje. Nu ben ik vaker met jullie samen. Ik voel mij dichterbij.» Victor kijkt graag toe als ze het chemospuitje in zijn arm prikken. Hij vertrekt geen spier en lacht de verpleegsters toe. De verpleegsters komen niet altijd naar zijn kamer om hem te verzorgen. Vaak komen zij alleen maar om met hem te babbelen en te lachen met de mopjes die hij tapt.

STANDPUNT VAN DE FILMMAKERS

Kanker is een natuurlijke biologische kracht. Maar de spontaneïteit van kinderen is er ook een en zij manifesteert zich met een verbluffende kracht. Zieke kinderen zijn in de eerste plaats kinderen. Daarom is **Morgen ben ik weer beter** voor ons zo'n verfrissende film.

Morgen ben ik weer beter is het resultaat van een langdurig werkproces: 270 uren beeldmateriaal opgenomen gedurende ruim anderhalf jaar in het kinderziekenhuis Koningin Fabiola in Brussel. In de stroom van het dagelijks leven op de afdeling oncologie heeft de camera naar waarheid de – nu eens banale, dan weer beslissende – momenten vastgelegd die het ritme van de behandeling tegen kanker bepalen.

Het verhaal van vier kinderen reveleert een blinde en, eerlijk gezegd, ook fascinerende biologische kracht: de tumor. De impact die hij heeft op de anatomie wordt duidelijk als de dokters discussiëren over de technische haalbaarheid van een open hersenoperatie. Zijn groei is concreet zichtbaar op de clichés van de echografieën. De film kijkt diep tot in de essentie van de kankerbehandelingen: chirurgie, radiotherapie en chemotherapie. Over de hoop die gewekt wordt bij deze jongen patiëntjes, en de risico's die op hun toekomst wegen, wordt door het medische team diepgaand gedebatteerd en gepraat met de ouders tijdens heel concreet informatieve, maar emotioneel zeer geladen sequenties. Samen met Hugo en zijn moeder gaan wij naar Parijs, waar hij, nadat hij hervallen is, in een kiemvrije kamer een zware chemo als "paardenmiddel" zal ondergaan. Wij begrijpen hoe Axelle de buik vol heeft van de maandenlange behandeling. Victor doet ons paf staan met de manier waarop hij de beproevingen doorstaat zonder zijn jovialiteit te verliezen. Komen de technologische hoogstandjes en de gedetailleerde kennis van het menselijk lichaam waarover de geneeskunde beschikt in de loop van de film natuurlijk aan bod, dan worden ook hun beperkingen ondubbelzinnig gereveleerd door de kleine Kareem, voor wie alle uitvoerbare therapeutische opties uiteindelijk gefaald hebben.

Van de afstandelijke precisie van de chirurg tot de liefdevolle attenties van een verpleegster die al het mogelijke doet om pikuren pijnloos toe te dienen, ligt in de medische handeling de paradoxale schoonheid van het beroep vervat: uiterste technische vakbekwaamheid én intieme nabijheid; de persoon tegelijk benaderen als biologisch wezen en als mens. De hele waarheid vertellen aan de familie zonder hen

kopje onder te duwen. Een liefdevol gebaar maken op de sleutelmomenten en toch professioneel blijven, het lijkt voor het team van de Brusselse afdeling de meest natuurlijke zaak ter wereld. Wat Dokter Sariban, codirecteur van de afdeling, in de allereerste plaats doet, is luisteren. Hoe staat het met de patiënten? Wat weten zij? Dan gaat hij recht op het doel af. Hij minimaliseert geen enkel probleem. Hij bakent de beperkingen van zijn kunnen als dokter klaar en duidelijk af: «Nee, ik kan geen genezing garanderen... Ja hij kan hervallen, we weten het niet zeker». Hij plaatst deze onzekerheid terug in een pragmatisch kader: «Wij weten niet of er genezing zal optreden, maar voor u is dat niet belangrijk: de kansen op genezing zijn maximaal. En u hebt gedaan wat gedaan moest worden». Zijn bedachtzame optimisme, zijn geruststellend voorkomen en zijn licht spottende humor zijn een straaltje zon voor iedereen. Sommigen vinden het soms zelfs jammer als de behandeling afgelopen is!

De bekendmaking van de diagnose stort de kinderen en hun familie in het onbekende. Kan dit waar zijn? Is dit mogelijk? De moeder van Kareem is pas na verscheidene maanden chemotherapie en opname in de kankerkliniek overtuigd dat haar zoontje kanker heeft. De moeder van Victor begrijpt rationeel gezien wél dat er een risico van recidive is, maar een deel van haar heeft het nodig dat de dokter het nog eens herhaalt. En dan is er het verzet. De moeder van Hugo explodeert als zij verneemt dat hij hervallen is: «Ik haát het!». Wat moet ze met dit nieuws aanvangen? «Wat moet ik tegen mijn zoon zeggen? En mijn dochters?». Vervolgens moet je volhouden: wachten op de uitslag van de echografie - is de ziekte onder controle? School- en werkritme liggen overhoop. Haaruitval en de effecten van de tumor en de behandeling op de gebaren en kenvermogen doen het kind opvallen. En dan volstaat de tact van het medische team niet altijd om het onophoudelijke verblijf in ziekenhuizen draaglijk te maken. Eenmaal de beproevingen van de behandeling doorstaan, volgen vijf jaar opvolging tot ze er zeker van kunnen zijn dat de ziekte geweken is en dat de medicijnen en bestralingen de normale ontwikkeling van het kind niet verstoord hebben.

Dit parcours vormt in heel wat opzichten een initiatie. We beseffen dat wat vanzelfsprekend lijkt, het leven van een kind, onzeker is. De onvermijdelijke onwetendheid over de toekomst maakt dat we de dagen ten volle en bewust beleven. We beseffen hoe beperkt ons kunnen is en tegelijk leren wij daardoor de ongelooflijke kracht van een zoen en van een eenvoudige attentie ten volle te waarderen. De beproeving zet de waarden van het leven terug op de juiste plaats. De tumor is een natuurlijke biologische kracht. Kanker is een natuurlijke biologische kracht. Maar de spontaneïteit van kinderen is er ook een, die zich met een verbluffende kracht manifesteert. Zieke kinderen zijn in de eerste plaats kinderen. Dát is waarom **Morgen ben ik weer beter** voor ons zo'n verfrissende film is.

TECHNISCHE GEGEVENS

Morgen ben ik weer beter - I'll feel better tomorrow

een coproductie **België Frankrijk - 2009**

Betacam digital - Kleur - 16/9 -92'

Originele Versie **Frans - Engels - Portugezen**

Ondertitels **Frans - Engels - Nederlands - Duits - Spaans**

ARTISTIEKE EN TECHNISCHE PLOEG

Regisseurs: **Vincent Detours & Dominique Henry**
Camera : **Dominique Henry**
Klank : **Vincent Detours & Dominique Henry**
Montage : **Luc Plantier (beeld) - Arnould Chapel (klank)**
Mixage : **Luc Thomas**

Deze film werd geproduceerd door **Need Productions**

in coproductie met **Mille et Une Productions - R.T.B.F.**
(Télévision Belge) - **CBA** Centre de l'Audiovisuel à Bruxelles -
ARTE G.E.I.E

Met de steun van **Fondation contre le Cancer**, Asbl **Ensemble pas à pas** en de vzw "**Een Herz fir kriebkrank Kanner**" (Een hart voor kinderen met kanker)

En van het "**Centre du Cinéma et de l'Audiovisuel**" van de **Fransse Gemeenschap van België**, les **Télédistibuteurs wallons**, de **Nationale Loterij**, de **Brussels Hoofdstedelijk Gewest**, de **CNC**, de **COSIP** en het **PROCIREP**

NEED PRODUCTIONS
147, RUE SAINT-BERNARD
1060 BRUXELLES

TEL +32 2 534 40 57
FAX +32 2 534 75 74
NEED-PROD@SKYNET.BE